

Lisa Williamsonová

Školní parta

Nejlepší kamarádky

ilustrace
Jess Bradleyová

bambóok

Lisa Williamsonová

Školní parta

Nejlepší kamarádky

Přeložil Šimon Jimel

First published in the UK in 2023 by Guppy Books, Oxford
The rights of Lisa Williamson to be identified as the
author of this work have been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Text copyright © Lisa Williamson
Inside illustrations © Jess Bradley
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Šimon Jimel, 2025

Na trojité vítězství

L. W.

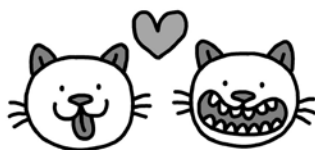
Pro Jakey B.

J. B.

Kapitola první

Někteří lidé mi nevěří, když říkám, že jsme s Evčou Pengovou nejlepší kamarádky už od narození, ale je to naprostá pravda – přísahám na všechny životy obou mých koček. Naše mámy se potkaly na kurzu pro maminky a miminka v komunitním centru. Podle nich jsme si jedna druhou zamilovaly hned od začátku.

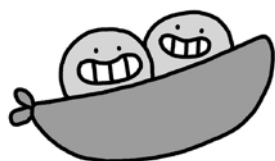
Jedna z mých nejoblíbenějších fotek je z doby, kdy jsme byly ještě batolata. Evča je na ní maličká s růžovými tvářičkami a spoustou tmavých hedvábných vlásků. Vedle ní já s plešatou hlavou a oslintanou bradou vypadám jako pořádný macek.

Dneska je ale vyšší Evča. Během posledního roku vyrostla jako z vody, takže když teď stojíme

proti sobě, může se bradou opřít o mou hlavu jako o poličku.

Když jsme byly malé, předstíraly jsme, že jsme sestry. Ale nejsem si jistá, jestli nám to někdy někdo věřil. Evča a já si sice nejsme moc podobné, ale v mnohém jsme stejné – v tom,

na čem záleží. Dokončujeme si navzájem věty, smějeme se stejným vtípkům a občas si napíšeme zprávu ve stejnou chvíli.

Naše mámy říkají, že jsme jako dva malé hrášky z jednoho lusku.

Evča byla dva týdny v Hongkongu u prarodičů. Dneska odpoledne mi hned jak přistáli napsala a pozvala mě k sobě.

„Nebude po dlouhém letu unavená?“ ptala se mamka, když jsem si obouvala tenisky.

„Na mě není nikdy unavená,“ odpověděla jsem.

„To máš na sobě džem?“

Koukla jsem dolů. Na tričku byla rozmazaná červená skvrna.

„To není džem, to je jen trocha krve,“ řekla jsem a snažila se ji setřít prstem. „Asi jak jsem si strhla strup.“

Mamka z toho samozřejmě udělala velkou věc.
„Nemůžeš jít k někomu domů celá od krve!“
vykřikla (a to říká, že já jsem dramatická).

Kdybych si skutečně myslela, že to Evě bude vadit, šla bych nahoru a převlékla se, ale věděla jsem, že jí to bude fuk. Evča je sice opravdu pořádná (vždycky si ustele postel a poskládá pyžamo, aniž by jí to někdo musel říkat), ale nevadí jí, že já taková nejsem.

Obvykle mi cesta k Evě trvá přesně sedm minut. Dneska jsem byla tak nadšená, že jsem celou dobu běžela a dorazila tam už za čtyři minuty. Když Evin táta otevřel dveře, sotva jsem popadala dech.

„Ahoj, Lolo,“ pozdravil mě.

Než jsem stihla vydechnout pozdrav, Evča už se řítí ze schodů.

„Panebože,“ povzdechl si. My dvě jsme se mezitím objímaly, vřískaly a poskakovaly kolem.
„Člověk by si myslel, že jste se neviděly dva roky, a ne dva týdny.“

Evča a já jsme ho ignorovaly a utíkaly jsme nahoru do jejího pokoje.

„Strašně jsi mi chyběla!“ křičela jsem a skákala na posteli. „Málem jsem se unudila k smrti!“

„Tys mi taky chyběla!“ odpověděla Evča.
„Bratrance jsou sice fajn, ale mnohem radši bych byla s tebou.“

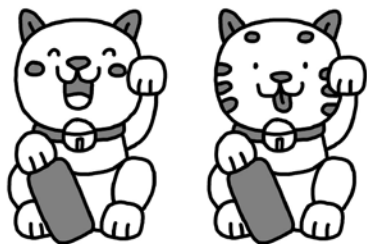
„No to je jasné!“ souhlasila jsem. „Kdo by nechtěl?“
Udělal jsem vtipnou pózu, což Evču rozesmálo.

„Chceš dárky?“ zeptala se.

Vyjekla jsem radostí. „Ano, prosím!“

Přivezla mi spoustu skvělých věcí – sešity a tužky, KitKaty s šílenými příchutěmi jako yuzu nebo matcha. A zlatou kočku, která mává packou.

„Já taky jednu mám,“ řekla, když jsem ji vyndala z krabice. „Prý přinášejí štěstí.“

Obě naše kočky jsme pojmenovaly. Evča nazvala tu svoji Jiayi, což znamená čínsky „šťastná“, a já jsem té své začala říkat „Luboš“, protože mazlíčci, co mají jméno jako starý mrzutý chlap, mě vždycky rozesmějí.

Celé odpoledne jsme si povídaly. Po dvou týdnech odloučení jsme měly k probírání spoustu témat a nepřestaly jsme kecat, dokud mi mamka nezavolala, že je čas na večeři.

Když jsem dorazila domů, objevila se na naší předzahrádce cedule „Na prodej“.

„Mami!“ volala jsem, shodila tenisky a vběhla do kuchyně. „Už tam dali tu ceduli.“

„Výborně,“ řekla mamka. „Doufala jsem, že se k tomu brzo dostanou.“

Mamka a táta se letos na jaře rozvedli. Táta se přestěhoval do malého bytu a my ostatní (já, mamka a můj protivný starší bratr Matouš) jsme zůstali. A před pár měsíci nám mamka oznámila, že chce, abychom se taky odstěhovali.

Já žádný nový začátek nepotřebuju! Chci zůstat tady, v domě, kde jsem se narodila.

Nekecám – před skoro dvanácti lety mě mamka porodila v dětském bazénku v zimní zahradě, a existuje opravdu nechutné video, které to dokazuje.

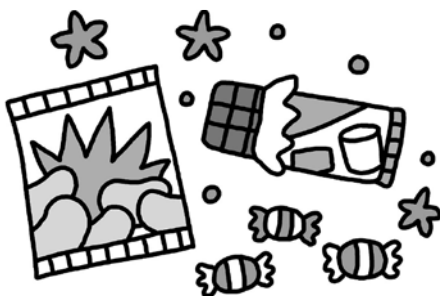
Když si mám představit jinou rodinu, jak chodí po našich schodech, splachuje náš záchod a vaří v naší kuchyni, rozbolí mě z toho žaludek.

„Měla Evča pěknou dovolenou?“ ptala se mamka.

„Mmhmm,“ odkývala jsem a otevřela ledničku, abych zjistila, jestli mamka nekoupila další čokoládové mlíčko (ne, nekoupila). „Pojedeme *my* příští rok někam na dovolenou?“

„Uvidíme.“

Pff. Letos jsem nikde nebyla. Aspoň teda ne pořádně. Když se mamka rozhodla, že se přestěhujeme, snaží se teď moc neutrácet. Strávili jsme jenom týden u mé nudné tety Heleny, zatímco jsme náš dům nechali vymalovat. Ale to nebyla pořádná dovolená. Většinu času jsem hlídala své otravné malé bratrance, kteří nedělají nic jiného, než že po mně skáčou a chtějí nějaké dobroty.

Kapitola druhá

O dva dny později jsme se s Evčou vypravily do města nakoupit nové věci do školy. Za pár dní nás totiž čeká nástup na druhý stupeň ve Škole Henryho Bigga.

„Pořád dokola se mi zdá o prvním dni ve škole,“ řekla Evča, když jsme vešly do Pokladnictví, našeho oblíbeného roztomilého obchůdku s psacími potřebami a různými dárečky.

„A jsou to dobré sny, nebo spíš noční můry?“ zeptala jsem se a pořádně zatřásla sněžitkem.

„Noční můry. Včera se mi zdálo, že jsem do školy přišla oblečená jenom v obří školní kravatě. Zkoušela jsem se do ní zabalit, ale pořád mi sjížděla.“

„Mně se o škole zatím nic nezdálo,“ řekla jsem. Odložila jsem sněžítko a pozorovala, jak se v něm třpytky pomalu snášejí dolů. „Ale pokaždé když si představím první den, udělá se mi špatně od žaludku, jako bych měla každou chvíli zvracet.“

„Přesně ten pocit znám,“ odpověděla Evča a zavěsila se do mě. „Kéž bychom aspoň byly ve stejné třídě, Lolo. To bych byla o půlku míň nervózní.“

Úplně poprvé jsme totiž měly být každá v jiné třídě. Když nám to na konci školního roku oznámili, celé dny jsme proplakaly. Prosily jsme rodiče, aby zavolali do školy a požádali, jestli bychom nemohly být spolu. Moje máma byla ale naprosto neoblomná a odmítla.

„Buď ráda, poznáš nové lidi,“ prohlásila s naprostým klidem.

Naštvala mě tolik, že jsem s ní tři celé dny nemluvila. Evin táta se o to pokusil, ale když zavolal do školy, řekli mu, že s tím nemohou nic dělat.

Evča a já jsme tak aspoň přísahaly, že spolu budeme každý den obědvat, ať se děje, co se děje.

Nebude to sice to samé, ale řekly jsme si, že je to pořád lepší než nic.

Strávily jsme věčnost výběrem penálů. Já jsem si vzala ten s kočičkami. Myslela jsem, že si Evča vybere stejný, protože je na kočky ještě víc ulítlá než já (je doslova posedlá našimi, Klacíkem a Tyčkou), ale vybrala si nakonec celý růžový s leopardím vzorem.

Už jsme se chystaly do fronty k pokladně, když jsem si všimla roztomilého pera s malou gumovou koalou, která se držela nahoře.

„Pojďme si ho obě koupit!“ navrhla jsem.

Evča se na pero podívala a začala si kousat ret.

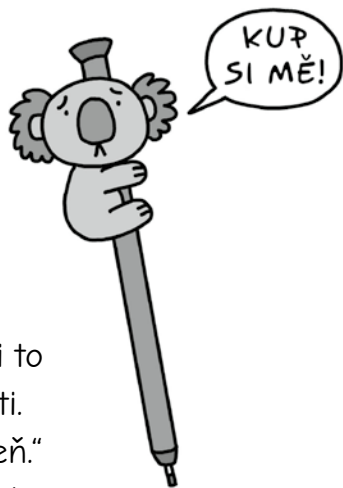
„Co je?“ zeptala jsem se.

„Nic... jen mě napadlo, jestli to není tak trochu... pro malé děti. Víš..., jdeme už na druhý stupeň.“

„Je to jenom pero,“ namítla jsem.

A vůbec, komu záleží na tom, co si kdo myslí?

„Já vím,“ řekla Evča rychle. „Ale nechceme přece vypadat jako malé děti, no ne?“

„Asi máš pravdu.“

Než jsem pero vrátila do stojanu, ještě jsem se na něj podívala. Pořád mi přišlo roztomilé.

„A víš co?“ řekla Evča, když jsme zaplatily.
„Dům o dvě ulice dál od nás je na prodej. Měli byste si ho koupit!“

To by bylo skvělé! Představa stěhování se mi vůbec nelíbila, ale bydlet blíž k Evě by bylo úžasné.

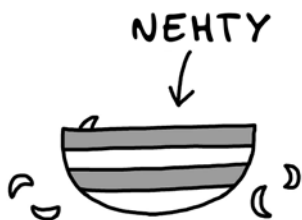
Řekla jsem to mámě, hned jak nás vyzvedla.

„Ach, zlatíčko,“ řekla. „Podívám se na to, ale myslím, že na ten dům nebudeme mít.“

„Jak to myslíš?“

„No, až prodáme náš dům, táta a já si rozdělíme peníze napůl, abychom si každý mohli koupit něco svého. Pravděpodobně se budeme muset přestěhovat do mnohem menšího domu, než je ten náš současný.“

„O kolik menšího?“ zeptala jsem se, zatímco mi panika začínala pronikat tělem. „Budu mít pořád svůj vlastní pokoj?“
Radši bych každý den jedla vlastní nehty, než abych se musela o pokoj znovu dělit s Matoušem.

„Jo,“ řekla máma. „Ale musíš být připravená na to, že možná nebude tak velký, jaký máš teď.“

„Pořád budeme moct společně chodit do školy, ne?“ zeptala se Evča s obavou v hlase.

„To určitě,“ řekla máma. „Neplánujeme se stěhovat daleko.“

„To je fajn,“ řekly jsme s Evčou zároveň. Už takhle nám přišlo dost hrozné, že budeme každá v jiné třídě.

Když jsme se vrátily k nám domů, upekly jsme motýlí dortíky, hrály si s Klacíkem (Tyčka se schovávala) a koukaly na televizi. Večer jsme se převlékly do pyžam a bok po boku jsme si před zrcadlem vyčistily zuby. Přitom jsme na sebe dělaly ty nejděsivější obličejy, jaké jsme dokázaly.

Potom jsme šly do mého pokoje a hrály jednu z našich oblíbených her – „Co bys radši?“

První začala Evča.

„Tak jo,“ řekla. „Co bys radši, vdala se za zombie, nebo porodila zombie?“

„Příliš snadné! Radši se za zombie vdám,“
prohlásila jsem.

„Ale to bys ho pak musela líbat!“

„To není nutné.“

„A co při svatebním polibku?“

„To není vůbec povinné. A navíc bych se s tím
zombíkem mohla hned rozvést. Když budu mít
zombie mimino, budu ho mít už na celý život.“

„Třeba by bylo roztomilé.“

Zašklebila jsem se.
Nejsem úplně nadšená
ani z obyčejných lidských
miminek, natožpak z těch
zombie.

„Dobře, dobře,“ souhlasila Evča. „Odpověď
uznána. Ted’ jsi na řadě ty.“

„Tak jo,“ mnula jsem si ruce. „Jedla bys do
konce života radši žrádlo psí, nebo kočičí?“

„Fuj! Ani jedno!“

„Ale no tak, pravidla znáš, jedno si musíš
vybrat.“

„Proč jsou tvoje otázky vždycky tak nechutné?“

„Protože je to takhle větší zábava! Tak co bude:
psí, nebo kočičí žrádlo?“

„Říkám, že ani jedno!“
„Evo!“ řekla jsem varovným
tónem. „Víš, co se stane, když
neodpovíš.“

Začala jsem hrozivě vrtět prsty. Evča (která
je asi ten nejlechtivější člověk, jakého znám)
vypískla.

„Dobře, dobře!“ vykřikla a snažila se mi
vyhnout. „Psí žrádlo!“

„Evča miluje psí žrádlo, Evča miluje psí žrádlo!“
zpívala jsem.

Popadla polštář a hodila mi ho na hlavu.

Okamžitě jsem ho hodila zpátky na ni, a než
jsme se nadály, rozpoutala se pořádná polštářová
bitva.

Tu ale přerušila máma, která zabouchala na
zed' a nařídila nám, ať už jdeme spát.

S chichotáním jsme s Evou zhasly světlo
a zalezly do postele – já s hlavou na jednom
konci a Evča na druhém (naštěstí ani jedna z nás
nemá smradlavé nohy).

„Myslíš, že budeme
mít přespávačky i jako
dospělé?“ zeptala se Evča,

když jsme se převalovaly a hledaly pod peřinou pohodlí.

„Jasně,“ odpověděla jsem.

„I když budeme mít děti a tak?“

„Proč ne?“

„Moje máma se svými kamarádkami nemá přespávačky.“

„My budeme jiné,“ řekla jsem.

„No...“ Evča zněla trochu nejistě.

Rozsvítila jsem lampičku a posadila se. „Co kdybychom si slíbily, že budeme nejlepší kámošky napořád?“

Evča se posadila naproti mně. „Dobře,“ řekla.

„Nejlepší kámošky napořád?“ natáhla jsem k ní malíček.

Evča propletla svůj malíček s mým.

„Nejlepší kámošky napořád,“ zopakovala.

